

даскалъ Гено. Напротивъ: почитали го и учили децата да го почитатъ.

А тайната била другаде. Старъ е вече даскалъ Гено, не знае новитѣ науки, не може да учи новитѣ хора. Тия даскали сж други: тѣ и хаджи полъ Андона биха забравили, макаръ че бѣше светецъ. Всичко биха забравили за науката.

И изведнѣжъ си спомни Тиховитѣ думи „ти размота кълбото, колкото можа, сега другитѣ полесно ще го развиватъ“.

— Ехъ, нали съмъ свършилъ и азъ нѣщо! — помири се старецътъ и си трѣгна.

Въ кжщи той измѣкна дивѣта, натопа пачето перо и заскърца по последната страница на псалтира:

„Азъ Гено Тоневъ даскалъ. Знаино да е, че се отвори ново школо въ Русчукъ, да се учатъ децата на дълбока наука. Мая месецъ, лѣто Господне 1841“.

Сетне излѣзе на двора, седна между туфичкитѣ чемширъ и за прѣвъ пжтъ, отъ какъ се помнѣше човѣкъ, заплака.